

*Mint vén cseresznyefa, vedli
Bőrét a vízisikló.
Vénebb ő a szabályozott
Folyamoknál.
Fején halvány félhold sárgáll.*

*Este az udvarba
Beragyog a hold,
Rásüt a fiú nyakára.*

*Vedli bőrét
A vén vízisikló –
Opálos arc a pikkelyein,
Mindegyiken ugyanaz.*

*Akié ez az arc volt,
Úgy lett az övé,
Abogy a fiúé ez a nő:
Mostohaanyja.*

*Aki megszülte, s fiúnak,
Csak szülte,
És csak azért,
Hogy másnak örökbe adja.*

*Nyüzött képű folyamisten –
Anya és fia mégse rokon;
Bujdosol vérükben
Meghasonultan.*

MEZEI GÁBOR

A néma ének

*Dér festi meg reggel a rétet,
Bársony palástban jár a föld,
Hátán fű nő, nem hallom, érzem,
Lant szól, de elnyeli a köd.
A puszta szó a lantos ujján.
A hangja hóba dermed,
A szája szól, a szája moccan,
Lant húrja peng a csendben.*

*Rögök peregnek porrá, végleg.
Csak látom dalra költ ajkát,
Fagyos ujján a sár a kéreg,
Por hull le szája sarkán.
Most... árva énekem, mi vagy te?
A lant a hóba dermed,
A lantja szól, semmi nem moccan,
Szó járja be a rétet.*

*Az ének szó a pusztaságban.
A bőrön néma sóhaj,
Csak ég, de nem melegít a tűz,
Majd egybefagy a hóval.
Kábán állok a szürkületben,
Körben a némaság van,
A puszta szó, nem hallom, érzem,
Hús festékfolt a tájban.*

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Férfi, hangszerrel

„Álmodta-e, vagy hallotta? tünődik.”
(Arany János: *Tamburás öreg úr*)

„In the jingle jangle morning I'll come followin' you.”
(Bob Dylan: *Mr. Tambourine Man*)

*Egy régi reggel kávényomain időzőm,
Mint kidőlt erdők trombitája, távol is szól.
Az ébredés félkönnyű mámorát megőrzöm,
S cukrot veszek elő a nyitva lett fiókból.*

*Váltva kemény s lágy, ahogy csikordul.
Van, hogy csontba váj, s van úgy, hogy szinte szép.
A kávé íze nyers, majd egyre tompul,
A párából reggeli formánk színre lép.*

*

*Csak követtük a tamburinos férfit, ennyi történt,
egy záróra utáni kocsmában volt székhelye,
ő itt a nemalvók vezetője, ezt mondta,*